

Arrest

nr. 81 348 van 15 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DELVAUX en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Nigeriaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 11 november 1964 te Awka, Anambra state. U behoort tot de Igbo etnie en u bent christen. U bent opgegroeid in uw geboortestad Awka. Uw vader woonde aanvankelijk ook in Awka, maar omwille van zijn professionele activiteiten was hij meer in Lagos dan in Awka. Na uw middelbare studies ging u aan de universiteit van Calabar Engels en literatuur studeren. U behaalde uw diploma aan deze universiteit in 1988, waarna u uw nationale dienstplicht diende te vervullen. In 1990 verhuisde u naar Lagos om werk te zoeken en om ook weer te gaan studeren. U volgde er in 1993 gedurende een jaar een opleiding 'journalistiek'. In 1996 volgde u nog een opleiding 'handel' tot in 1998. In Lagos werkte u als verzekeringsagent. U leerde er ook uw echtgenote kennen met wie u in 1996 huwde. Jullie hebben samen twee dochters en twee zonen. Alles ging goed in uw leven tot op het moment dat uw vader overleed op 31 januari 2011. Uw

vader werd uiteindelijk op 18 maart 2011 begraven in Awka, en op de begrafenis doken plotseling enkele leden van de Ogboni-society op. Uw vader bleek een lid van dit geheim genootschap geweest te zijn, en nu wilden de andere leden een begrafenis volgens Ogboni-rituelen uitvoeren. De Ogboni leden maanden iedereen aan de begrafenis te verlaten. Enkel u mocht blijven. U werd verteld dat uw vader een eed had gezworen dat u hem zou opvolgen in de Ogboni gemeenschap. U reageerde verrast en afwijzend, maar bleef aanwezig op de begrafenis en zag hoe op uw vaders lijk enkele rituelen werden uitgevoerd. Op 5 april 2011 kwamen opnieuw drie Ogboni-leden naar uw woning in Lagos om u erop te wijzen dat u uw vader diende op te volgen. Ze gaven u drie weken bedenktijd. U ging hierop naar de politie om te melden dat u werd lastiggevalen door leden van de Ogboni cult, en uw klacht werd door de politie genoteerd. Op 10 mei 2011 kwamen dezelfde Ogboni leden naar uw woning om te vragen wat uw finaal besluit was, maar u bleef weigeren. U ging nadien weer naar de politie om te melden dat u werd lastig gevallen, maar ditmaal zeiden de agenten dat ze niets voor u konden doen. Op 31 mei 2011 kwam één man naar uw huis om u te bedreigen en te melden dat u geen keuze had aangezien uw vader het via een eed had gezworen. Vermits u geen gehoor vond bij de politie ging u na deze confrontatie naar de rechtbank waar u een verklaring liet opstellen dat u werd lastiggevalen. Dezelfde avond, op 31 mei 2011, zag uw echtgenote dat er enkele gewapende mannen buiten stonden en ze maande u aan om te vluchten. U liep langs de achterkant van het gebouw weg naar een vriend waar u kon onderduiken. Uw vriend raadde u aan om het land te verlaten en naar Europa te gaan. Deze vriend bracht u in contact met iemand die u op een schip richting Europa kon helpen. Tijdens de nacht van 8 op 9 juni 2011 nam u de boot naar België, waar u op 21 juni aankwam en waar u dezelfde dag nog asiel aanvraagde bij de Belgische asielinstanties. In België vernam u van uw echtgenote dat ze op 29 juli 2011 thuis was aangevalen door mannen in politie-uniformen, waarvan u vermoedt dat ze Ogboni-leden zijn.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève of een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

U verklaart uw land van herkomst ontvlucht te zijn omdat u zich bedreigd voelde door de leden van het Ogboni-genootschap. Deze leden wilden immers dat u uw vader zou opvolgen binnen deze gemeenschap omdat uw vader een eed in die zin zou gezworen hebben. U weigerde echter lid te worden van dit geheim genootschap waardoor u represailles vreesde uitgaande van leden van het Ogboni genootschap.

Er kunnen echter enkele ernstige bedenkingen gemaakt worden bij deze door u aangehaalde vrees. Zo kan vooreerst opgemerkt worden dat u in eerste instantie beweert niet geweten te hebben dat uw vader ooit lid zou zijn geweest van de Ogboni-gemeenschap. Wanneer u immers gevraagd wordt of u wist dat uw vader lid was van dit genootschap, antwoordt u van niet, en haalt u aan dat er een probleem was tussen uw moeder en uw vader, dat uw moeder een actief christen was, en dat daarom uw moeder uw vader heeft verlaten (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Gevraagd of uw vader u dan nooit iets verteld heeft over het Ogboni genootschap, verklaart u dat hij het u nooit gezegd heeft, maar dat u altijd vermoedens heeft gehad (zie gehoorverslag CGVS, p.6). U verklaart verder dat u vermoedens had omdat u soms zag hoe hij gekleed was, als u hem bezocht, en dat zijn attest van Ogboni-lidmaatschap, waarvan u een kopie heeft overgemaakt aan het CGVS, aan de muur hing in zijn woning in Lagos (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Het is ten eerste vreemd dat u in eerste instantie beweert niet geweten te hebben dat uw vader deel uitmaakte van de Ogboni gemeenschap, en dat u later wel laat vallen dat u wel vermoedens had omdat aan de muur in de woning van uw vader een Ogboni-certificaat zou gehangen hebben. Gezien uw bewering dat zulk certificaat in de woning van uw vader zich aan de muur zou hebben bevonden, is het niet erg aannemelijk dat u het hier nooit met hem over gehad zou hebben, zoals u verklaart tijdens het gehoor (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Het is echter vooral ongeloofwaardig dat uw vader zulk certificaat, dat aantoonde dat hij lid zou zijn van de Ogboni-culte, zou ophangen in zijn eigen woning zodat alle bezoekers dit zouden kunnen zien. De Ogboni gemeenschap is immers een geheim genootschap, waarvan de leden net willen vermijden dat hun lidmaatschap bekend wordt. Dit genootschap is bovendien verboden door de Nigeriaanse autoriteiten (zie landeninformatie, administratief dossier). Uw bewering dat uw vader zijn certificaat van intreding in het Ogboni-genootschap zomaar in zijn woning zou ophangen, ondermijnt dan ook ernstig dit deel van uw asielrelaas.

Verder haalt u aan dat uw vader u nooit iets zou gezegd hebben over het feit dat u hem diende op te volgen binnen de Ogboni gemeenschap (zie gehoorverslag CGVS, p.10), wat merkwaardig is gezien uw vader hierover een eed zou hebben gezworen en gezien uw vader het duidelijk niet te nauw nam met de geheimhoudingsplicht aangezien hij zijn lidmaatschap etaleerde. Het is dan ook vreemd te noemen dat uw vader u nooit iets verteld zou hebben over een mogelijke opvolging, laat staan dat hij u hier nooit op voorbereid zou hebben. Bovendien haalt u zelf aan tijdens het gehoor dat uw vader wist

dat u weigerachtig tegenover zo'n mogelijke toetreding zou staan, aangezien u een overtuigd christen bent (zie gehoorverslag CGVS, p.10), zodat het vreemd genoemd kan worden dat hij een eed in die zin zou gezworen hebben. Het is bijgevolg niet aannemelijk te noemen dat uw vader, zoals u beweert, wel een dergelijke eed gezworen zou hebben, en dat hij u hierover vervolgens hoegenaamd niets zou hebben gezegd. In deze zin, kan ook opgemerkt worden dat u hoegenaamd niet weet welke de functie was van uw vader binnen het Ogboni-genootschap en welke functie u bijgevolg zou bekleden indien u zou toetreden. Ook hier kunnen vraagtekens bij geplaatst worden. U weet evenmin wanneer uw vader is toegetreden tot de Ogboni-society – u haalt immers aan dat dit wel op het Ogboni-certificaat van uw vader zal staan (zie gehoorverslag CGVS, p.10) –, noch wie er lid kan worden van de Ogboni Society (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Vooral het feit dat u er geen enkel idee van heeft welke functie uw vader bekleed zou hebben, en welke functie u zou gaan bekleden binnen het Ogboni-genootschap, ondermijnt verder uw asielrelaas.

Uw verklaringen over de Ogboni-culte en de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt betreffende dit genootschap, zijn bovendien van die aard dat ze uw 'vrees voor vervolging' of 'risico op het lijden van ernstige schade' hoegenaamd niet ondersteunen en zelfs verder ondermijnen. U beweert immers dat de Ogboni-culte overal in Nigeria aanwezig is, en dat alle andere Nigeriaanse etnieën naast de Yoruba eveneens vertegenwoordigd zijn in de Ogboni-culte (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Wanneer u immers gevraagd wordt of het als Igbo niet moeilijk is om lid te worden van dit genootschap, antwoordt u van niet omdat je ze overal in Nigeria kan vinden (zie gehoorverslag CGVS, p.10). U haalt tijdens het gehoor nochtans ook aan dat de Ogboni-society vooral Yoruba gekleurd was, maar dat ze nu overal verspreid zijn in Nigeria (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt nochtans dat de Ogboni Society specifiek gelieerd is aan de Yoruba-etnie en traditioneel een rol speelt binnen de Yoruba-cultuur en binnen de Yoruba-samenleving. Het is dus zeker niet zo dat dit genootschap overal terug te vinden is in Nigeria, zoals u aanhaalt tijdens het gehoor. Integendeel, de Ogboni Society is actief binnen Yoruba-land die volgende deelstaten omvat: Lagos, Ogun, Osun, Ondo en een deel van Kwara. Aangezien u echter aanhaalt dat u tot de Igbo-etnie behoort, net zoals uw vader, is het twijfelachtig dat uw vader tot deze Ogboni Society behoord zou hebben. Het is bijgevolg weinig aannemelijk dat u uw vader diende op te volgen. U legt op het CGVS een document voor dat zou moeten aantonen dat ook andere etnieën vertegenwoordigd zijn binnen de Ogboni Society. Zo legt u een internetartikel voor met een foto met als bijschrijft dat er een Ogboni-lid van Igbo-afkomst op te zien is (zie administratief dossier). Uit objectieve informatie blijkt inderdaad dat het niet uitgesloten is dat uitzonderlijk ook andere etnieën deel uitmaken van het Ogboni genootschap, maar dat de Ogboni Society toch vooral een Yoruba-aangelegenheid is en blijft binnen Yoruba-land die de belangen van de Yoruba-gemeenschap behartigt enerzijds, en waarvan de leden elkaar ook onderling trachten te helpen en te ondersteunen anderzijds; er wordt met andere woorden ook heel wat genetwerkt binnen dit genootschap (zie landeninformatie, administratief dossier).

Voorts blijkt nog uit objectieve informatie dat lidmaatschap bij de Ogboni niet overerfbaar is, op vrijwillige basis gebeurt en niet afgedwongen wordt. Genootschappen hebben immers niets aan onwillige leden (zie landeninformatie, administratief dossier). Deze informatie stelt dus dat gedwongen rekrutering van leden gewoonlijk niet voorkomt, maar wel dat de sociale druk om toe te treden groot kan zijn. Bovendien wordt uitdrukkelijk gesteld in de informatie waarover het CGVS beschikt, dat een persoon die weigert lid te worden van de Ogboni society niet hoeft te vrezen voor zijn leven (zie landeninformatie, administratief dossier). Uw bewering dat enkele Ogboni-leden u bedreigd zouden hebben met de dood, zoals u aanhaalt tijdens het gehoor, worden bijgevolg ondermijnd door deze informatie.

Tenslotte dient opgemerkt te worden, dat zelfs indien u wel ernstige problemen zou kennen met het Ogboni genootschap, wat niet aannemelijk is volgens de hierboven gemaakte vaststellingen, en volgens de informatie waarover het CGVS beschikt, de door u ingeroepen feiten plaatselijk van aard zijn, en dat er geen aanwijzingen zijn dat u zich niet elders in het land zonder problemen zou kunnen vestigen. Volgens uw verklaringen zou dit niet mogelijk zijn aangezien het Ogboni genootschap over het hele land verspreid is, maar uit objectieve informatie blijkt dat het niet aannemelijk is dat de reikwijdte van dergelijke genootschappen zich uitstrekt tot ver buiten het gebied waar de desbetreffende groep zich ophoudt. Hierbij kan overigens eveneens opgemerkt worden dat het wel heel erg vreemd is dat leden van het Ogboni-genootschap, die zoals gezegd gevestigd zijn in Yoruba-land, plotseling zouden opduiken op de begrafenis van uw vader, die volgens uw verklaring plaats vond in Awka, in de Anambra staat, gelegen ver buiten Yoruba-land (zie landeninformatie, administratief dossier).

Tijdens het gehoor voor het CGVS legde u tot slot enkele documenten neer ter staving van uw asielrelaas. Deze door u neergelegde documenten zijn echter niet van die aard dat ze bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen. Zo legt u de overlijdensakte van uw vader voor en tevens enkele foto's van uw overleden vader, opgebaard in zijn begrafenisrust. Het overlijden van uw vader wordt in deze beslissing echter niet in twijfel getrokken. Bovendien is uw vader in een blauw gewaad gekleed, op de door u voorgelegde foto's, en niet in witte kledij zoals volgens uw verklaringen het geval

was nadat enkele Ogboni-leden naar de begrafenis zouden zijn gekomen en uw vader een wit kleed zouden hebben aangetrokken (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U legt eveneens uw Nigeriaans rijbewijs en uw Nigeriaanse identiteitskaart voor, maar uw identiteit en nationaliteit worden evenmin in twijfel getrokken. De twee internetartikels die u voorlegt aangaande de Ogboni society werden hierboven reeds besproken. Bovendien betreft één internetartikel een extract uit een publiek internetforum waardoor de betrouwbaarheid van de inhoud van deze bron toch in twijfel kan worden getrokken. U legt eveneens het Ogboni-lidmaatschapsattest voor van uw vader dat moet aantonen dat uw vader wel degelijk lid is geweest van de Ogboni-culte, maar door de hierboven reeds gemaakte opmerking – met name dat het niet geloofwaardig is dat uw vader dit attest in zijn woning zou opgehangen hebben – komt ook de authenticiteit van dit document enigszins in het gedrang. U overhandigt het CGVS eveneens uw huwelijksakte om aan te tonen dat u op 20 juni 1996 gehuwd bent met (A.E.B.), maar ook dit gegeven wordt niet in twijfel getrokken in deze beslissing. Hetzelfde geldt voor de geboorteaktes van uw kinderen die u voorlegt op het Commissariaat-generaal.

Verder legt u een document voor opgesteld door de 'Nigerian Police Force', dd. 5 april 2011, waarin vermeld staat dat u naar het politiebureau bent gekomen om melding te maken van het feit dat drie Ogboni-leden u bedreigd zouden hebben aan uw woning en dat ze u drie weken de tijd hebben gegeven om in te stemmen met hun vraag (zie administratief dossier). Ook hier kunnen enkele vragen gesteld worden bij de authenticiteit van het document, zeker in het licht van bovengemaakte vaststellingen. U legt bovendien een tweede dergelijk document voor uitgaande van dezelfde autoriteiten, dd.29 juli 2011, waarin wordt aangegeven dat uw echtgenote melding is komen maken dat ze het slachtoffer is geworden van een verkrachting door enkele mannen die op zoek zouden geweest zijn naar u (zie administratief dossier). Ook hier kan dezelfde opmerking gemaakt worden als bij het eerste 3 politiedocument, met daarenboven de bedenking dat de referenties ('our ref') in beide documenten dezelfde zijn, terwijl het toch om twee verschillende meldingen van twee verschillende misdrijven op telkens andere data gaat. Bovendien kan worden opgemerkt dat het hier telkens enkel mededelingen betreft die jullie aan de politie zouden gedaan hebben, en niet meer dan dat. Ze bevatten geen bewijs of concrete aanwijzing dat deze feiten zich ook werkelijk voordeden. Voorts legt u een beëdigde verklaring ('affidavit') neer, dd.31 mei 2011, die u zou hebben afgelegd voor een rechtbank in Lagos en waarin u stelt dat op 31 mei 2011 een persoon naar uw woning zou zijn gekomen om u te bedreigen (zie administratief dossier). Ook hier kunnen echter enkele twijfels geuit worden betreffende de echtheid van het door u voorgelegde document, gezien de foute spelling van woord Ogboni – er staat namelijk 'Ogboin Group' vermeld – toch net het essentiële element uit deze verklaring. Ook hierbij kan opnieuw worden opgemerkt dat het louter uw verklaringen zijn die in dit document neergeschreven zijn, wat op zich ook weer geen bewijs of concrete aanwijzing is dat de feiten echt gebeurd zijn. Bovendien kan in het algemeen aangehaald worden dat de door u voorgelegde documenten niet ondersteund worden door de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, en die hierboven ruim besproken werd.

En tot slot legt u nog een medisch attest neer, dd.30 juli 2011, opgesteld door dokter (A.) van het 'Lagos State Government Hospital', waarin hij stelt dat uw echtgenote slachtoffer zou geworden zijn van een verkrachting op 29 juli 2011, en dat uit het bijhorend onderzoek is gebleken dat uw echtgenote aan longkanker zou lijden (zie administratief dossier). Op de beweerde verkrachting wordt in het attest echter niet verder ingegaan, laat staan op de omstandigheden of daders ervan. U geeft aan dat uw echtgenote u dit document per post zou hebben bezorgd. Hierbij kan de opmerking gemaakt worden – en dat geldt voor alle door u voorgelegde documenten – dat u de originele enveloppe niet voorlegt op het CGVS waarin deze documenten vanuit Nigeria zouden verstuurd zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.4). De door u tenslotte voorgelegde diploma's en documenten aangaande uw bedrijf in Lagos (zie administratief) wijzigen evenmin de hierboven gemaakte vaststellingen.

Verder kan ten aanzien van alle door u voorgelegde documenten nog opgemerkt worden dat uit de informatie blijkt dat valse of vervalste documenten in Nigeria gemakkelijk te verkrijgen zijn tegen betaling, ook om verblijfsprocedures in het buitenland te ondersteunen. Hiermee rekening houdend maar ook de opmerkingen in overweging nemende in verband met de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen, laat toe te stellen dat aan de door u voorgelegde documenten geen authenticiteitswaarde kan worden toegekend. Deze vaststelling wordt trouwens onder meer bevestigd door het lidmaatschapsattest van uw vader dat dateert van 1970 maar duidelijk met moderne middelen is opgemaakt.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker een schending op van artikel 1 A (2) van de Vluchtelingenverdrag; van artikel 2 en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; van artikel 48, artikel 48/2, artikel 48/3, artikel 48/4, §2, a) en b), artikel 48/5, artikel 49, artikel 49/2 en volgende; artikel 52 en artikel 62 van de vreemdelingenwet; van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur zoals het recht op een eerlijke behandeling van zijn zaak, de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker wijst erop dat hij nooit met zijn vader heeft gesproken over diens lidmaatschap van de Ogboni-society maar benadrukt dat hij wel bepaalde vermoedens had door de kledij van zijn vader en het lidmaatschapscertificaat dat hij na het overlijden van diens vader aan diens muur bemerkte. Verzoeker benadrukt hierbij dat dit certificaat in de privékamer van zijn vader hing en niet in de woonkamer waar het voor iedereen zichtbaar was; hij wijst erop dat hij dit pas heeft gezien toen hij, na de dood, die privékamer binnenging. Verzoeker ziet voorts niet in waarom het vreemd zou zijn dat zijn vader een eed zou hebben gezworen. Hij wijst er hierbij op dat in het Belgisch rechtssysteem ook zoiets bestaat als de figuur van de sterkmaking. Verzoeker verzet zich tegen de stelling van het CGVS dat hij niet de waarheid spreekt wanneer hij stelt dat hij quasi geen kennis heeft van het Ogboni-lidmaatschap van zijn vader, diens functies binnen het genootschap of verzoekers eigen opvolging binnen het genootschap. Naar verzoekers mening baseert het CGVS zich op de foutieve veronderstelling dat zijn vader het niet zo nauw nam met de geheimhoudingsplicht. Verzoeker herhaalt hier nogmaals dat zijn vader zijn lidmaatschap niet etaleerde daar zijn certificaat aan de muur hing in diens privékamer. Tot slot werpt verzoeker hierbij nog op dat hem geen vragen werden gesteld over de plaats waar het certificaat was opgehangen zodat verzoeker hieromtrent geen duidelijkheid heeft kunnen verschaffen.

Verzoeker werpt voorts op dat de Ogboni genootschap in heel Nigeria aanwezig is en niet beperkt is tot de Yoruba-stam. Verzoeker voegt een artikel (UNHCR, Refworld, *Nigeria: Ogboni society including history, structure, rituals and ceremonies; membership and consequences for refusing to join*, april 2000 – july 2005) aan het verzoekschrift toe en merkt op dat hieruit blijkt dat de roots inderdaad in de Yoruba-etnie liggen maar dat het lidmaatschap van de Ogboni ook andere Nigeriaanse etnieën bevat. Blijkt bovendien uit het artikel dat zich onder de Ogboni-leden dokters, advocaten, leden van de Nigeriaanse elite alsook officiële overheidsfunctionarissen bevinden. Verzoeker voegt voorts nog twee artikels aan het verzoekschrift toe en stelt dat hieruit blijkt dat ook leden van de Igbo-etnie lid zijn van het Ogboni-genootschap en dat Ogboni-leden betrokken zijn bij de staf van de gouverneur van een Nigeriaanse deelstaat. Verzoeker merkt tot slot op dat gedwongen rekrutering inderdaad niet de regel is maar, zoals vermeld in het voorgelegde artikel, blijkt wel dat er een algemene verwachting is dat kinderen van Ogboni op hun beurt lid worden. Gezien de druk die op die kinderen wordt uitgeoefend is het naar verzoekers mening wel degelijk zo dat Ogboni lidmaatschap erfbaar is. Tot slot wijst verzoeker erop dat er in het artikel melding wordt gemaakt van de mogelijkheid waarbij de Ogboni society zou overgaan tot vervolging van een persoon die geen lid wenst te worden, met name in het geval waar de ouders hun kind hadden opgedragen aan de society. De society zou de betrokkene in zo'n geval verplichten om lid te worden. Verzoeker benadrukt dat de informatie van het CGVS niet strookt met zijn eigen thans toegevoegde informatie en werpt op dat het, hiermee rekening houdend, allerm minst onwaarschijnlijk is dat hij het slachtoffer is geworden van bedreigingen en geweld teneinde hem te verplichten lid te worden van de Ogboni society.

Verzoeker wijst er voorts op dat hij tijdens het gehoor duidelijk heeft verklaard dat de Ogboni leden naar de begrafenis kwamen en het blauwe kleed van zijn vader vervingen door een wit kleed. Hij wijst er ook op dat de Ogboni een stuk vlees wegsneden maar dat hij hiervan uiteraard geen foto's heeft genomen.

Verzoeker merkt voorts op dat de documenten van de Nigerian Police Force wel degelijk een verschillende referentie hebben vermeld bij "Our Ref.". Verzoeker benadrukt dat er geen enkele reden is om te twifelen aan de authenticiteit van deze stukken, temeer daar het om aanverwante klachten gaat (klachten van leden van dezelfde familie ingediend in verwante dossiers). Verzoeker erkent verder dat de "affidavit" inderdaad een typefout bevat maar hekelt dat zulks voor de commissaris-generaal blijkbaar voldoende is om te besluiten dat er kan getwijfeld worden aan de echtheid van dit document.

Aangaande het medische attest werpt verzoeker op dat de behandelende arts heeft vastgesteld dat verzoekers echtgenote het slachtoffer is geworden van een verkrachting. Hij benadrukt dat een medisch verslag een klinisch verslag is en inderdaad geen melding maakt van de omstandigheden van de verkrachting en / of de daders. Verzoeker benadrukt dan ook dat er geen enkele reden is om te twifelen aan de authenticiteit van het document noch aan het feit dat zijn echtgenote wel degelijk werd verkracht.

Verzoeker werpt voorts op dat hij thans de originele omslag voorlegt waarmee de stukken hem vanuit Nigeria werden opgestuurd.

Verzoeker werpt voorts op dat er in 2009 een brand was in het huis van zijn vader waarbij het certificaat kan verloren zijn gegaan of beschadigd zijn geweest en zijn vader vervolgens mogelijks het certificaat heeft vervangen. Verzoeker meent dat dit zou kunnen verklaren dat het lidmaatschapscertificaat, dat dateert van 1970, met moderne middelen werd opgemaakt.

Verzoeker werpt verder nog op dat zijn echtgenote en kinderen opnieuw werden aangevallen op 15 januari 2012 waardoor zij verder moesten vluchten naar Benin. Verzoeker merkt op dat hij hieromtrent meer informatie zal geven ter zitting.

Verzoeker verwijst tot slot eveneens naar een zelf opgestelde verklaring die hij ter verduidelijking eveneens aan onderhavig verzoekschrift toevoegt.

2.1.2. Verzoeker legt ter terechtzitting een schrijven, aangaande de situatie van zijn echtgenote en kinderen, neer dat uitgaat van het "Ministere international de la fin des temps" en de briefomslag waarin deze brief werd verstuurd. Tevens wordt een document van UNHCR – Refworld van 14 april 2000 neergelegd.

2.2.1. Krachtens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet dient het verzoekschrift de middelen te bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. De uiteenzetting van een "middel" vereist dat zowel de geschonden geachte rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid, alsook de wijze waarop die regel of dat beginsel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden. Verzoeker argumenteert niet op welke wijze zijn zaak niet eerlijk werd behandeld noch op welke wijze de artikelen 49, 49/2 en volgende, 52 van de vreemdelingenwet evenals het zorgvuldigheids- en evenredigheidsbeginsel werden geschonden. Deze ingeroepen schendingen zijn dan ook onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 62 van de vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de procespartij in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat de rechtszoekende kan oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel

over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De Raad merkt vooreerst op dat het geheel niet aannemelijk is dat een geheim genootschap, waaromtrent aangevoerd wordt dat het een verboden genootschap betreft, certificaten van lidmaatschap zou opmaken. Het is daarenboven nog minder geloofwaardig dat een lid van een geheim genootschap dergelijke attesten in de privéwoning zou ophangen. Waar verzoeker thans laat uitschijnen dat hij pas na het overlijden van zijn vader het certificaat van de Ogboni heeft gezien omdat het aan de muur hing in de privékamer van zijn vader, wijst verweerder er terecht op dat verzoeker tijdens het gehoor uitdrukkelijk heeft verklaard dat hij, net omwille van het certificaat dat in zijn vaders woning aan de muur hing, zijn vader niet veel bezocht (zie gehoorverslag CGVS p. 6). Hieruit blijkt manifest dat verzoeker wel degelijk reeds voor het overlijden van zijn vader dit certificaat bij hem thuis had opgemerkt. Hiermee rekening houdend kon de commissaris-generaal wel degelijk terecht besluiten dat het niet aannemelijk is dat verzoeker zijn vader nooit heeft geconfronteerd met zijn vermoedens. Verzoeker paste immers zijn houding ten aanzien van zijn vader aan in functie van het certificaat alsook omwille van de klederdracht van zijn vader (*ibid.*).

De Raad ziet niet in op welke wijze verzoekers verwijzing naar het Belgisch rechtssysteem de motivering in de bestreden beslissing aangaande de eed die zijn vader zou gezworen hebben, zou kunnen weerleggen. De commissaris-generaal heeft duidelijk geoordeeld en afdoende gemotiveerd waarom het in casu niet geloofwaardig is dat verzoekers vader een dergelijke eed zou hebben gezworen; de omstandige motivering in de bestreden beslissing wordt te dezen door de Raad bijgetreden en overgenomen.

Dat er voorts een algemene verwachting bestaat dat kinderen van Ogboni op hun beurt ook lid worden waarbij er sociale druk kan worden uitgeoefend, wordt door de commissaris-generaal, onder verwijzing naar de landeninformatie, niet ontkend. Dit volstaat evenwel niet om te besluiten dat Ogboni-lidmaatschap *an sich* overerfbaar is. De commissaris-generaal wees er terecht op dat het lidmaatschap op vrijwillige basis gebeurd en niet afgedwongen wordt daar dergelijke genootschappen niets hebben aan onwillige leden. Waar verzoeker opmerkt dat uit de informatie die hij heeft toegevoegd aan onderhavig verzoekschrift blijkt dat het mogelijk is dat het genootschap personen verplicht zich aan te sluiten bij het genootschap indien deze door de ouder(s) toegewezen werden aan het genootschap, repliceert verweerder terecht dat dit niet volstaat om de motivering te weerleggen dat personen die weigeren zich aan te sluiten bij het genootschap niet dienen te vrezen voor hun leven. Te dezen kan opgemerkt worden dat uit de door verzoeker ter zitting neergelegde informatie (document uit Refworld, gedateerd 14 april 2000) blijkt dat de Ogboni zichzelf omschrijven als een "lodge" (vrije vertaling: "loge") en hiertoe verwijzen naar onder andere de vrijmetselaars. Tevens blijkt uit deze informatie dat de leden financieel welstellend zijn, dat de lidmaatschapsgelden hoog zijn, dat de leden behoren tot de financiële elite en dat het lidmaatschap een wijze is om te netwerken. Deze landeninformatie wordt bevestigd door de informatie in het administratief dossier (zie ook document UNHCR - Refworld van 12 juli 2005). Deze landeninformatie ondermijnt verzoekers voorgehouden relaas dat hij onder bedreiging van zijn leven gedwongen wordt om lid te worden.

De foto's die verzoeker van zijn overleden vader heeft voorgelegd vormen geenszins een bewijs van de door verzoeker aangehaalde feiten. Dat verzoekers vader overleed wordt immers niet betwist, maar de foto's op zich geven geen uitsluitsel over het gebeurde tijdens en na diens begrafenis.

De door verzoeker bijgebrachte politiedocumenten kunnen verzoekers geloofwaardigheid niet herstellen.

Hoger werd reeds gesteld dat het niet geloofwaardig is dat een geheim genootschap geen belang heeft met onwillige leden, derhalve is het niet aannemelijk dat verzoeker drie weken bedenktijd kreeg om te voldoen aan de eis om toe te treden en in geval van weigering, vermoord zou worden. Daarenboven kan opgemerkt worden dat het merkwaardig voorkomt dat de eerste alinea van het rapport van 5 april 2011 verzoeker omschrijft als een derde persoon terwijl de tweede alinea het relaas aanhaalt vanuit het standpunt van de persoon van verzoeker, hetgeen de authenticiteit ondergraaft.

Omtrent het rapport dat werd opgesteld op 29 juli 2011 dient te worden vastgesteld dat verzoeker verklaart dat zijn echtgenote op die dag het slachtoffer werd van politiegeweldpleging (gehoor CGVS, p.9) terwijl het rapport hiervan geen melding maakt hoewel dit een essentieel element van de geweldpleging betreft en informatie betreft die ook voor de politiediensten nuttig is.

Aan de 'affadavit' kan geen waarde worden toegekend daar deze verzoekers eigen gezegden behelzen; daarenboven is het inderdaad bijzonder merkwaardig dat de aangevoerde actor van vervolging foutief wordt gespeld.

Inzake het medisch rapport 30 juli 2011 omtrent verzoekers echtgenote wordt vastgesteld dat hierin gemeld wordt dat zij lijdt aan longkanker terwijl in de ter terechtzitting neergelegde brief van het "Ministere international de la fin des temps" met geen woord gerept wordt over haar bijzondere medische situatie, hoewel die ook van belang zou moeten zijn bij de inschatting en omschrijving van haar problemen. Deze documenten met betrekking tot verzoekers echtgenote kunnen derhalve niet aantonen dat verzoeker problemen heeft met de Ogboni.

De Raad hoeft niet op ieder argument in te gaan voor zover uit het arrest de pertinente motieven blijken waarop de uitspraak is gesteund. In het kader van de devolutieve kracht van het onderhavige beroep volstaan de kwestieuze vaststellingen om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag. De door verzoeker bijgebrachte documenten aangaande zijn persoon (rijbewijs, bedrijfsdocumenten, huwelijksakte, diploma's, businesskaart) kunnen niet leiden tot een ander oordeel.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.1. Verzoeker meent tot slot minstens in aanmerking te komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) gezien zijn vrees te worden gedood of zwaar mishandeld én hij zeker geen bescherming kan krijgen van de autoriteiten van zijn land.

2.3.2. Verzoeker voert inzake de subsidiaire beschermingsstatus geen ander element aan dan hetgeen wordt gesteld inzake de vluchtelingenstatus. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn aanvraag en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS